

19th July 1952]

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“ Yes, Sir. We have taken expert assistance in the matter. We have examined the stuff. We have given every attention. Therefore, the present rules prevent the free sale of these things as had been prevailing hitherto.”

SRI T. VISWANATHAM :—“ Sir, if according to the expert opinion, they are harmless as the Hon. Minister said, why should their sale be regulated? ”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“ Nobody said they were harmless. They are harmless except in the way of causing intoxication. The popular notion of many people who do not know the subject is that this is a poisonous stuff like, for instance, boot polish or varnish or things like that. That is not the case. These are essences which have been long in use, and if properly made, a drop of it can be put in ice cream and things like that. But to-day it has been misused. Regular importation from the neighbouring Province of absolute alcohol is arranged for with a little flavour mixed with it. It would not serve any purpose in the kitchen but it would only serve the purpose of misuse as beverage alcohol.”

SRI T. VISWANATHAM :—“ Sir, from the answer and the clarification given by the Hon. the Chief Minister, it is clear that the answer prepared by the Department concerned does not conform to facts. Will the Hon. the Chief Minister hereafter pay some attention to the work of drafting these answers? ” 11-30 a.m.

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“ Sir, this was not prepared by the Department. I might convey to the hon. the Leader of the Opposition in a whisper that this answer was prepared by me.” (Laughter.)

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ELECTION TO THE BOARD OF INDUSTRIES.

MR. SPEAKER :—“ I have to announce to the House that Sri S. S. Ramasamy Padayachi, M.L.A., is the only candidate validly nominated to fill a seat in the Board of Industries. I hereby declare him duly elected.”

III.—VOTING ON DEMANDS FOR GRANTS FOR THE YEAR 1952-53—cont.

(1) DEMAND XV—EDUCATION—cont.

MR. SPEAKER :—“ The hon. Member Mr. Nagarajan will now speak.”

SRI V. R. NAGARAJAN :—“ Mr. Speaker, Sir, of the manifold problems that have confronted us recently, Education is one.”

(At this stage, several hon. Members were seen leaving the Chamber.)

[19th July 1952]

MR. SPEAKER :—“ Hon. Members who wish to leave the Chamber may do so without making noise.”

* SRI V. R. NAGARAJAN :—“ Sir, whether it is in the matter of primary education or secondary education or even university education, we have problems to solve everywhere and they have been cropping up one after another in recent years. Taking primary education in the first instance, I would submit respectfully to this hon. House that primary education has yet to reach the hearts of villages in our State. In spite of the constant professions we have been making that it will be easily possible for all the villagers in our State to have primary education for their children, I would state that we are still to give it to them. Taking, for example, my own district, namely, South Arcot, demands are often being put forth by the inhabitants of village after village, with a constant agitation, for the opening of new primary schools in their villages. But, Sir, when we approach the District Board for sanctioning the opening of schools for such villagers, ever so many conditions are being put forth. One such condition is that whichever village wants to establish a new school will have to first of all find out a rent-free building for at least five years. I submit to this House that it is not always possible to find out rent-free buildings in villages because villages usually have nothing to speak of in the matter of constructed masonry buildings. They would at best be having some thatched roofs and some cow-sheds which may be converted into buildings for school purposes. When that is the state obtaining in our villages it is not possible to give primary education and extend it to all the villages by laying down such conditions. I say, so far as districts like South Arcot are concerned, people are still backward, mostly on account of the want of education. Sir, unless we give primary education and that too free education to these people, there will not be an iota of chance for them to improve their standards of life. I would, therefore, beg of the State Government, especially the Hon. the Minister for Education, to see that we embark upon a concentrated and intensive five-year plan for education. Whatever may be the plans of the Union Government in this regard, I would specially make a request to this State Government to see that we embark on a plan of our own. If possible, we shall co-ordinate it with the Central Government's scheme and if not possible, we shall chalk out our own line of action to tackle this serious problem.

“ Coming to secondary education, here again we are placed only in a sorry state of affairs. Things are not well with the high schools in our State. I know, as a matter of fact, that in many high schools, there is not enough of staff to coach up the students of the IV, V and VI Forms. I know that even for months together in certain schools there is not staff enough to handle the S.S.L.C. classes. It is a well-known fact that we have been increasing the instalments of the payment of fees from 10. I understand it has now come to even 11 instalments. Only one more month remains and I think sooner than later our State will be compelling the parents to pay all through the year, without

19th July 1952]

[Sri V. R. Nagarajan]

adequate staff and without adequate attention being paid to the education of their children. I ask, if for months together in the high school classes, especially in the VI Form, we are not going to have staff, for example, a Mathematics L.T. or a Science L.T., how are the students going to get themselves equipped to appear for the Public Examination in the month of March? I know in a District Board Girls' High School—I may make particular mention of it, the Villupuram Girls' High School—there were not teachers available and even now that school is suffering for want of teachers. Sir, even though in the Detailed Budget Estimates for this year, the Government propose to give a teaching grant of Rs. 45,36,000 to local bodies, if the state of affairs in the local board high schools is going to be like this, I do not know how our children are going to equip themselves and pass their S.S.L.C. examination. Therefore, it is quite imperative on the part of the authorities concerned to pay immediate attention to this need. I say even the inspecting authorities have got a distinct duty to perform in this respect. We have allocated in the Education Budget in the general section for the pay of inspecting officers (Men's Branch) Rs. 1,50,000 and for the pay of officers (Women's Branch), Rupees 22,000. Unless these inspecting officers perform their duties with a particular eye to see that no school is understaffed and that every school has got L.T. Assistants provided, it will not be possible for us to give adequate and satisfactory secondary education.

(At this stage, the Deputy Speaker occupied the Chair.)

“ In the matter of teachers in secondary schools, there seems to be a persistent grievance amongst them that they are not adequately paid. There also seems to be a differentiation in the scale of pay between the teachers working in the Government schools and teachers working in the non-Government schools. Again amongst the teachers of the non-Government schools, there seems to be a distinction between those working in the local board schools and those working in private-aided schools. Unless we soon remove these distinctions and fix up a uniform pay scale for all these teachers, we will not be able to have a contented and satisfied establishment. I submit the pay of a L.T. trained teacher must be at least Rs. 100, to start with. That seems to be the point at which the teachers are aiming. Therefore, instead of giving such teachers, Rs. 80 and Rs. 85 and not granting the payment of Rs. 15 or Rs. 20 more, if we are able to allot a sum of Rs. 100 for each teacher and fix it as the basic pay, I think much of their grievance will be redressed and they will be able to handle, with some satisfaction and contentment, the children who are entrusted to their care. I submit, Sir, secondary education is the most important part of the educational scheme in our State. It is the stage on which our university education is based. I submit it is only in the secondary stage that we will have to pay more attention so that our students who go to the University may be properly equipped.

“ Then, a word about the Backward Classes. We are now offering to the Backward Classes half-fee concessions, both in the

[Sri V. R. Nagarajan]

[19th July 1952]

high school and in the college courses. In the matter of awarding scholarships to Backward Classes, there is a rule which this hon. House is aware of, namely, that if a student, for example, in the high school class fails, his scholarship is automatically withdrawn. I would submit that if we intend helping the Backward Classes, the stoppage of scholarships suddenly in a year because the student fails, works almost a great hardship on him. We are thereby putting a full-stop to his education and a full-stop to his future life also. I would request the Hon. Minister for Education to make a special note of this and give scholarships to the students of the Backward Classes even if they might have failed. After all, these scholarships are given to them not on account of their merit and not on account of the fact that they will be able to pull up like any other students belonging to the forward communities. They are suffering under a natural handicap. So, we must allow a margin for dullness if they happen to be so dull.

11-40
a.m.

“ There are certain Committees appointed for the purpose of selection of candidates for admission into Colleges and also other institutions like the Government Training School. We notice a lot of scramble for admission to these institutions. I have personal knowledge of how thousands of applicants are being knocked about from one place to another for getting a seat in the Government Training School for training as a Higher Grade teacher or a Basic trained teacher. As there is a big rush for admission in such institutions, Committees have been formed by the Government for making the selection. These Committees are unfortunately dominated by certain political sections of the population. To give a concrete case, I may state that in my own district, the Training School Advisory Committee is dominated by the Congress Party. In spite of the failure of that party in our district, the old Committee with certain old M.L.As. is allowed to function even now, with the result that only certain students have been favoured by them and the others stand to lose. I request that the Committee may be reconstituted with the new M.L.As., who have a right to be represented on such Committees.

“ Coming to University Education, even this morning question-relating to the percentage reservation for Backward Classes cropped up during question-time. The Backward Classes form the backbone of this State, as they form about 50 per cent of the total population. We now find that only 25 per cent of the seats are reserved for them. I earnestly request the Government that this percentage may be increased exactly in proportion to their population and they may be allotted 50 per cent of the seats. If this is not possible, they may be given at least 45 per cent of the seats so that a large number of students belonging to the Backward Communities may gain admission into the Professional Colleges. If these poor people are not given such facilities to enter into the Medical College or Engineering College, then they will lose their footing in life. He else, can they hope to become engineers and doctors? It behoves our State Government to concentrate much of their attention on this problem of advancement of Backward Classes

19th July 1952] [Sri V. R. Nagarajan]

and to see that 50 per cent of the population remained contented and had no more grievances to air out."

* SRI K. VINAYAKAM :—" Mr. Deputy Speaker, Sir, I rise on a point of order. Here is a very important Demand on Education being discussed, and I find the Hon. Minister for Education is not here. I do not know to whom he has delegated his duty of taking notes of the views expressed by the Opposition Members. This is not a farce. Do the Members of the Treasury Benches want to treat us as a talking shop? Don't they consider that our views are valuable? If the Hon. Minister has asked any other Minister to take notes of the views expressed by the hon. Members in his absence, let him read his notes regarding the views just now expressed by hon. Member Sri Nagarajan. Where has the Education Minister gone? Are we to waste our time and energy in giving our views without anybody to listen to us? Is it right that we should be treated in this manner? There is nobody here taking notes. This is not the way in which democracy has to work. They have a big majority and they think they can get this Demand voted. Whatever it is, they must observe at least the rudimentary courtesies of democracy by listening and noting the views and points expressed by us. They talk of totalitarianism on our side, but I fail to find even an iota of democracy on their side."

SRI K. RAJARAM NAIDU :—" There are other Ministers here who are listening to the speeches of the hon. Members and noting points. The Education Minister is also hearing the speeches from the other room. He has gone there on some urgent business and will be back soon. If necessary, he will refer to the notes of the shorthand reporters also."

DEPUTY SPEAKER :—" The Ministers have joint responsibility. If any one Minister is present in the House, it is quite sufficient. I think there are some Ministers who are also taking notes. Anyway, a point of order has been raised and I have answered it, I now call upon Mr. Balakrishnan . . ."

SRI T. VISWANATHAM :—" With reference to what the Chair has said, the real question is this. The point is whether a particular Minister or Ministers should be here when the Demand or Demands moved by them are under discussion. Has this urgent business come only on the particular day on which the Hon. Minister's Demand is being discussed here? You may advise the Ministers to transact their urgent business here itself." (Laughter.)

SRI K. VINAYAKAM :—" How can and why should the Minister hear our speeches from a place outside this House?"

SRI K. RAJARAM NAIDU :—" Necessary loudspeaker connection has been given to the other room from where the Ministers can hear the speeches in this House."

(Some hon. Members were seen rising up to speak.)

DEPUTY SPEAKER :—" I do not want further discussion on the subject. I have answered the point of order. The hon. Members may resume their seats. Now, hon. Member Sri Balakrishnan will speak."

[19th July 1952]

SRI V. BALAKRISHNAN :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, whatever may be the merits of joint responsibility, it will not be like my speaking direct to the original ears of the Hon. Minister.”

DEPUTY SPEAKER :—“ The Hon. Minister has now come. You can proceed with your speech.”

SRI T. VISWANATHAM :—“ The Hon. Minister may say, ‘ Sorry, I was not here ’.”

THE HON. DR. M. V. KRISHNA RAO :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I just went out to refresh myself with some water. If the House wishes that I should beg its pardon for this, I shall do so, Sir.”

SRI V. R. NAGARAJAN :—“ Sir, I was the victim of the Hon. Minister’s absence. I request the Hon. Minister to go through my speech after it is reported and make necessary arrangements for the advancement of the Backward Classes.”

DEPUTY SPEAKER :—“ There are some Assistant Secretaries taking notes, which will be placed before the Hon. Minister.”

THE HON. DR. M. V. KRISHNA RAO :—“ I will go through the speech of the hon. Member, Sir.”

* SRI V. BALAKRISHNAN :—“ I thank the Hon. Minister for being present now. We are prepared to show some latitude to the Hon. Minister considering his grey hair, but let him not take this as a general excuse. In his long statement yesterday the Hon. Minister gave facts and figures to show the progress and expansion of education in this State. As far as those facts and figures are applicable to areas where education has progressed and where education has expanded, I applaud and thank him. But, as far as these facts and figures do not apply to areas where education has not progressed or where education has not expanded, I am afraid I will have to oppose his statement and decry it. As far as my area is concerned, the first casualty and the immediate victim after the merger was elementary education. I shall just give plain facts, which will speak for themselves, and try to move the Minister’s heart, if his heart can be moved, and convince him how elementary education was the first casualty and immediate victim after the merger of the Pudukkottai State with Madras. Before merger, there were 450 elementary schools, at the rate of one school within a radius of two miles. After merger, the number of schools has been reduced to 200. Long before compulsory education was thought of in other places, Pudukkottai had compulsory elementary education and there were necessary provisions even in the Statute Book. Compulsory elementary education was worked in 40 centres. For reasons best known to the Hon. Minister for Education, all these centres have quietly disappeared. That is the type of elementary education that we are having in that place after merger. The first charge on the revenue of any civilised Government and the first duty of any people’s Government is to encourage elementary education. Here we

19th July 1952] [Sri V. Balakrishnan]

have an example. Under the benign rule of the Madras Government and in charge of the Minister of Education, elementary education has decreased and contracted. Nowadays, the question of opening schools in villages is becoming an impossibility. Formerly applications used to be made and within a few weeks schools blossomed out in every nook and corner of the State. But to-day whatever be our efforts and even if we walked up daily to and from the headquarters, compliance was not forthcoming from the authorities. They stipulate some impossible conditions. The first condition is that the villagers must provide a building for the school. The second condition is that the teachers should be provided with quarters. The third condition is that they must provide for a minimum attendance of children at the schools. The minimum attendance in the pre-merger days was ten. I do not mind the present minimum and I have no quarrel with the Government with regard to that. But I do quarrel with the Hon. the Minister for Education when he wants villagers to provide buildings for schools and quarters for teachers. Sir, in pre-merger days without any increase of the assessment paid by the agriculturists and without any levy of a special tax called the Education tax of three annas in the rupee, the Government provided teachers with quarters, buildings for the schools and the minimum attendance was ten. But to-day, in spite of the general increased assessment that has been made and in spite of the special levy of three annas as Education tax, we are asked to provide a building for the school and quarters for the teaching staff. This is an impossibility for the six lakhs of people in Pudukottai who are subjected to famine year after year, and to distress and drought year after year. I would appeal to the Hon. the Minister to relax the rules that prevail now in respect of Pudukottai and show a little mercy to the people there and give them the blessings of this Government at least for the time being by doing away with the provisions requiring them to provide buildings for schools and teachers.

“ With regard to secondary education, it has become absolutely difficult, if not impossible, for a good many people of the Pudukottai State. During the pre-merger days, ample provision was made and ample opportunities were given to the boys from backward classes to study. The concessions were of three types: The first type was free boarding and free tuition, the second was free tuition and the third was stipends. Those boys who had obtained more than sixty per cent marks came under the first category, those that had obtained between fifty and sixty came under the second category and those who got above forty but below fifty came under the third category. All these concessions have been withdrawn. The Harijan children were freely admitted to the schools and colleges, from the first standard to the B.A. class. They were fully fed by the State. They were provided books free and tuition free. In cases of acute poverty, they were provided with stipends also for meeting their incidental expenses. This was the history of secondary education in Pudukottai before merger. In the course of his remarks, the Hon. the Minister for Education said that new courses had been started in the Raja's

[Sri V. Balakrishnan]

[19th July 1952]

College in Pudukottai. While I do not mean to suggest that this should not have been done, I think it is the duty of the Minister to attend first to elementary education, then to secondary education and finally to collegiate education. I am afraid we in this country are suffering from an excess number of graduates and they are shouting for appointments in Government service with the result that elementary education is being completely neglected. We are supposed to have born in the land of Kambar. We are asked to take pride in the fact that we belong to the land of Kambar, a land reputed and noted for its culture and learning. But when we go into the countryside and find out the percentage of literates as against the illiterates, it would be an appalling shock. Ninety-five per cent of the people are unable to sign their names. They can only roll their thumb on a piece of paper and make an impression on it. That is where we stand with regard to education. That is the heritage of our people who are called upon to take pride that this land of theirs is the land to which Kambar belonged and that they are the inheritors of the glory and power and the cultural traditions of Kambar.

“ Apart from these difficulties concerning the people, the staff in the elementary schools are helpless in the matter of pay and other emoluments that they receive. Their position has not been clearly settled. They are now being driven from pillar to post. The merger of the State was effected within a few hours. It was secured within a few minutes at Delhi and effected in a few hours by the Madras Government to the martial music of military lorries and the marching of the armed array of men in Pudukottai. But four and a half years have gone by and the Hon. the Minister for Education has not been able to do anything for the 500 or 600 teachers belonging to the elementary and secondary schools. They are in a helpless position. Petition after petition is being sent to the Government and the immediate and prompt reply comes that the matter is under consideration and that it will be dealt with. If a few minutes could suffice to decide the destinies of six lakhs of people at a far off place, I think it should have been possible for the Minister to attend to the needs of these 500 or 600 teachers in whose hands the future of this country lies.

“ Sir, my time is up. I wish to say something about eradication of illiteracy in this country. We have got all kinds of schemes for this purpose. But it strikes me that it is the national duty of every educated man to educate ten uneducated men within a limited period. To this end, some law must be introduced by the Government so that each educated man between the ages of 21 and 60 is called upon to educate within one year or two years at least ten illiterates. If he fails to educate ten persons, the heavy penalty of the law must be visited upon him. Similarly every uneducated man must be compelled to get himself educated within two years. Such a law will provide a meeting ground for the literates and the illiterates and the literates will take all responsibility to see that the illiterate is made conversant within a period of two years with the three R's. The illiterates will thus have their ignorance cleared away. The Government need not then

19th July 1952] [Sri V. Balakrishnan]

have to find funds for paying teachers, raising buildings, etc. I am very keen that some law of this type must be introduced. We in India, in a national emergency, call upon people who own lands and work on them and produce food, to share the food with others. Similarly, the educated persons who owe their education to the State should be called upon to share their knowledge with their less fortunate brethren so that the burden on the State may be greatly lightened and illiteracy quickly and cheaply rooted out."

* SRI B. K. NALLASWAMI :—"கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த வரவு செலவு திட்டத்தை ஆதரித்து நான் பேச விரும்புகிறேன். இந்த சட்டையில் இருக்கக்கூடிய எல்லா கட்சியாருக்கும் ஆரம்ப ஆசிரியர்களுடைய குறைகளைப் பற்றி அனுதாபம் உண்டு. அவர்களுடைய குறைகளும் ரொம்பவும் நியாயமானது. ஆனால் நம்முடைய நிதி நிலைமையை அனுசரித்து அவர்களுக்கு என்ன நிவாரணம் அளிக்க முடியுமோ அந்த அளவில் இந்த பட்ஜெட்டில் நிவாரணம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. முக்கியமாக பிறும்மச்சாரியாக இருக்கக்கூடிய சில ஆரம்ப ஆசிரியர்களுக்கு மனத்தாங்கல் உண்டு. ஏனென்றால், அவர்களுக்கு அதில் எந்த விதமான அனுசூலமும் ஏற்படுவதாக இல்லை. நிலைமை இப்படி இருக்கும் போது இன்னொரு பக்கத்தில் நாட்டில் வேறு ஒரு அப்பிராயம் உண்டு. பிறும்மச்சாரிகளுக்கு வரி கூட போடவேண்டுமென்று சிலர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த முறையில் யாருக்கு அதிக நிவாரணம் அளிக்க வேண்டுமோ அந்த முறையில் நிவாரணம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆரம்ப ஆசிரியர்களுக்கு இப்பொழுது வைத்திய வசதியும் கல்வி வசதியும் மற்றும் சலுகையும் இப்பொழுது அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது மிகவும் சந்தோஷமான விஷயம்.

"ஆனால் ஆரம்ப ஆசிரியர்களிடம் அனுதாபம் ஒரு பக்கம் இருக்க ஆரம்பக் கல்வி இருக்கும் நிலையை யோசித்துப் பார்த்தால் மிகவும் சங்கடமாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஏழாவது வகுப்பில் படித்த ஒரு மாணவனை ஹைஸ்கூலில் சேர்க்கவேண்டுமென்றால் அந்த ஸ்கூலில் ஐந்தாவது வகுப்பில்கூட சேர்க்க லாயக்கில்லாமல் இருந்து கொண்டிருக்கிறான். பவானி பள்ளிக்கூடத்தில் வாசித்த மாணவர்களை ஹைஸ்கூலில் சேர்ப்பதற்கு மூன்று வருஷமாக முயற்சி செய்தும் முடியவில்லை. ஏழு எட்டாவது வகுப்பில் படித்த மாணவன் ஐந்தாவது வகுப்புக்குக்கூட லாயக்கில்லை என்று சொல்லி தள்ளிக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்றால் இந்த ஆரம்பக் கல்வியின் குறைபாடு மிகுந்து இருக்கிறது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. ஆகையால் ஆசிரியர்களின் திறமையை அதிகரிக்க வேண்டியது ரொம்பவும் அவசியமாக இருக்கிறது.

"அடுத்தபடியாக வெட்டுப் பிரேரணையைப் பிரேரமித்த எதிர்க்கட்சி நண்பர் அவர்கள் ஆதாரக் கல்வியைப் பற்றி ரொம்பவும் எதிர்த்துப் பேசினார். அவர் சொன்ன ஒரு விஷயத்தில் ஒரு சந்தோஷமான விஷயம் இருக்கிறது. அவர் தொழில் முறையில் சொல்லிக் கொடுப்பதை எதிர்க்கவில்லை. ஆனால் எதிர்ப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது என்று பார்த்தால் ஒருக்கால் அவர் சர்க்காவை விரும்பவில்லையோ என்று தோன்றுகிறது. ஆதாரக் கல்வி இந்த சர்க்காவை மாத்திரம் மையமாக வைத்துக்கொண்டிருப்பது அல்ல. விவசாயம், தச்சு இன்னும் மற்ற கிராம கைத்தொழில்களையும் மையமாக வைத்துக்கொண்டு கற்பிக்கலாம். இன்றைக்கு ஆதாரக் கல்வி பரிபூரணமான திட்டமாக அமைந்து விடவில்லை. இன்னும் அது ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டு வருகிறது. அவ்வாறு இருக்கும்போது இந்த சர்க்காவைப் பொறுத்து துவேஷம் கொள்ளவேண்டியதில்லை. இந்த ஆதாரக் கல்வியால் நம்முடைய சிறுவர்களில் பலர் நல்ல பலன் அடைந்திருக்கிறார்கள். எங்கள் ஜில்லாவைப் பொறுத்த வரையில் இந்த ஆதாரக் கல்வியினால் நல்ல பலன் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அவர்களும் வந்து பார்க்கலாம். எங்கள் ஜில்லாவில் அநேகம் ஆதாரக் கல்வி பாடசாலைகள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றிலும் அதிகமாக பலன் வளர்ந்திருப்பதை வந்து பார்க்கலாம். அதில் உள்ள

12
noon.

[Sri B. K. Nallaswami]

[19th July 1952]

குழந்தைகள் நல்ல தொழில் திறமைகளை எல்லாம் கற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. அந்தப் பள்ளிக்கூடங்களில் குழந்தைகள் நன்றாக தயாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. குழந்தைகளிடத்திலுள்ள சக்திகளை வெளியே கொண்டு வர முயற்சி செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் ஆதாரக் கல்விப் பள்ளிக்கூடங்கள் குறைவாக இருக்கிறது என்ற குறைபாடு இருக்கிறது. ஆகவே ஆரம்ப ஆதார பாடசாலைகளை அதிகமாக ஏற்படுத்தினால் நாட்டிற்கு சேகமம் உண்டு. குழந்தைகளிடத்திலுள்ள எல்லா நன்மையும் சோபிக்கும் என்று நான் எடுத்துக்கூற விரும்புகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக உயர்தரக் கல்வி, உயர்தரக் கல்வி, என்றெல்லாம் நாம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தோம். பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் இருந்த காலத்தில் அப்பொழுதிருந்த கல்வி வெறும் வேலையில்லா திண்டாட்டத்தை உற்பத்தி செய்யக்கூடிய ஒரு தொழிற்சாலையாக இருந்தது என்று நாம் சொல்லிக்கொண்டு வந்தோம். நாம் நினைவற்றிவைக்கும் கல்வி முறையைப் பார்த்தால் இப்பொழுது நம்முடைய திட்டங்கன்படி எஸ்.எஸ். எல்.சி. மாணவன் வெளியில் வந்தவுடன் அவன் எந்தத் தொழிலுக்கும் லாயக்குள்ளவனாக இருக்கிறான் என்று பார்த்தால் ஓரளவு சில பள்ளிக்கூடங்களால் ஏற்பட்டிருக்கிறதே யொழிய மற்ற பள்ளிக்கூடங்களில் அறவே இல்லை. மற்ற பள்ளிக்கூடங்களிலிருந்து வரக்கூடிய மாணவர்கள் தன்னுடைய சமர்த்தியத்தை தானே நடத்திக்கொள்ளக்கூடியவனாக வரவில்லை. அதற்கு தகுந்த திட்டங்களை அமைக்கவேண்டும். இன்னும் பாடசாலைகளில் படித்துவிட்டு கல்லூரிகளுக்கு வரும் மாணவர்கள் மிகவும் திண்டாடுகிறார்கள். இங்கே தமிழில் சொல்லிக் கொடுக்கப் படுகிறது. அவன் கல்லூரிக்கு போனவுடன் ஒன்றும் புரியாமல் திண்டாடிக் கொண்டு இருக்கிறான். கல்லூரியில் அந்த மாணவன் எல்லா பாடங்களையும் இங்கிலிஷில் படிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதனால் அவன் கஷ்டப்படுகிறான். ஆகையால் உயர்தரப் பள்ளிக்கூடத்திலேயே கல்லூரிக்கு செல்லும் மாணவர்களுக்கு சில பாடங்களை இங்கிலிஷில் சொல்லிக் கொடுத்தால் ரொம்பவும் நன்றாக இருக்கும். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை அரசாங்கம் செய்யும் என்று நினைக்கிறேன்.

“அடுத்தபடியாக பல உயர்தர பாடசாலைகள், கலாசாலைகள் கல்லாடா சாலைகளாக இருக்கின்றன. இவ்விதம் பல பேர்கள் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்கள். காரணம் தமிழ் பண்டிதர்களுக்கு ரொம்பவும் குறைந்த சம்பளம் கொடுப்பதால் அவர்களுக்கு அதிருப்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் அவர்கள் அரசிசில் கிளர்ச்சிகளில் ஈடுபட்டு மாணவர்களையும் மற்ற முகமாக தூண்டிக்கொண்டு வருகிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. தமிழ் விதவான்களுக்கு சம்பளம் ரூ. 40 மட்டும் தான் கொடுக்கப்படுகிறது. அது ரொம்பவும் வருந்தத்தக்க விஷயம். அவர்கள் தங்களுடைய பண்டிதர் பரீட்சையை பாஸ் செய்வதற்கு ஆதம் காலம் பி.ஏ. களால் பாஸ் செய்வதற்குள்ள காலம் ஆகிறது. பி.ஏ. படிக்கும் கால அளவு தான் அவர்களுக்கும் வேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால் பி.ஏ. படித்தால் ரூ. 80, 90 என்று சம்பளம் கொடுக்கும்போது ஏன் தமிழ் பண்டிதர்களுக்கும் அந்த சம்பளம் கொடுக்கக்கூடாது என்று கேட்கிறேன். இந்த முறையில் அவர்களுடைய சம்பளத்தை உயர்த்துவது நியாயமானது.

“அடுத்தபடியாக கல்லூரிகளில் மாணவர்களுக்கு இடம் கிடைப்பது என்பது ரொம்பவும் குதிரைக் கொம்பாக இருக்கிறது. இப்பொழுது சர்க்கார் பல கல்லூரிகளுக்கு மான்யம் கொடுக்கிறார்கள். பிற்பட்ட இனம் என்று சொல்லக்கூடியவர்களுக்கு 25 சத விதிகம் இடம் கிடைக்கும் என்று சொன்னால் அதில் திறமை காரணமாகவே நூறுக்கு 25 மாணவர்கள் வரக்கூடும். அதனால் இந்த பிற்பட்டவர்களுக்கு சர்க்கார் என்ன சலுகை காட்டுகிறது என்று புரியவில்லை. எடுக்கப்பட்ட மாணவர்களின் கணக்கைப் பார்த்தால் இது நிறுபணமாகும். எவ்வளவு பேருக்கு இடம் கிடைத்திருக்கிறது என்று ஒரு கேள்விக்கூட போட்டிருக்கிறேன். நூறுக்கு 25 பேர்கள் திறமை காரணமாக வரும்படியாக இருப்பதால் அவர்களுக்கு ஒரு சலுகையும் காட்டியதாகச் சொல்லமுடியாது. ஆகையால் இன்னும் அதிக சத விதிகம் பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் ஒதுக்கப் படவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

19th July 1952] [Sri B. K. Nallaswami]

“இன்று பட்ஜெட்டில் இந்திய வைத்திய கல்லூரிகளுக்கு என்று பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்த இந்திய வைத்திய கல்லூரியின் L.I.M. முதல் வகுப்பை இந்த வருஷம் எடுத்து விட்டிருக்கிறார்கள். டில்லியில் அலோபதி வைத்தியர்கள் எல்லாம் ரேந்து ஒரு கமிட்டி கூடினார்கள். அலோபதி ஒரு சிறந்த முறை, வேறு வைத்தியத்திற்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது என்று தீர்மானம் செய்தார்கள். எஸ்.ஐ.எம். கோர்ஸ் எடுத்துக் கொண்டவர்கள் ரூரல் டிஸ்பென்சரி, ஜில்லா போர்டுகளில் இருக்கிறார்கள். எங்கள் தாலுகாவில் பழைய டிஸ்பென்சரி 5, 6 செண்டர்களில் இருக்கின்றன.”

* DEPUTY SPEAKER:—“நீங்கள் அதைப்பற்றி டெட்டிகல் டிமாண்டில் பேசலாம்.”

* SRI B. K. NALLASWAMI:—“இப்பொழுது எஸ்.ஐ.எம்.-கள் தான் கிராம டிஸ்பென்சரிக்குப் போடுகிறார்கள். இப்பொழுது அந்த பாடசாலை களை மூடி விட்டல் அந்த கிராம வைத்தியசாலைகளுக்கு வைத்தியர்கள் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. பல வியாதிகள் இந்த இந்திய வைத்தியத்தினால் குணமாகின்றன. இந்த வைத்தியத்தில் சிறந்த முறைகள் இருக்கின்றன. இங்கிலாந்து வைத்தியத்தில் திராத பல வியாதிகள் இந்திய வைத்திய முறையில் குணமாகிக்கொண்டு வருகின்றன. ஆகவே நன்கு விசாரணைசெய்து மறுபடியும் இந்திய வைத்திய கல்லூரியை வைத்து அமுலுக்குக்கொண்டு வர வேண்டியது ரொம்பவும் அவசியம்.”

“அடுத்தபடியாக முதியோர் கல்வியைப்பற்றி கனம் சுவயம்பிரகாசம் அவர்கள் பேசினார். இந்த முதியோர் கல்வித் துறைக்குத்தான் உபயோகப்படுகிறது என்று அபிப்பிராயப்பட்டார். என்னுடைய தாலுகாவில் ஏழு முதியோர் கல்வி செண்டர் வைத்து நடத்துகிறார்கள். அதற்கு பொறுக்கி எடுத்த வாலிபர்கள் 14-லிருந்து 20-வரை வயதுடைய சுமார் 40, 45, 50 வாலிபர்கள் வாங்கிப்பதற்கு வருகிறார்கள். அவர்கள் சுமார் 2, 1½ மைல்களிலிருந்து இரவில் கிராமங்களிலிருந்து கையில் ஹரிக்ன் லைடுகள் எடுத்துக்கொண்டு சந்தோஷமாக படிக்க வருகிறார்கள். எங்கள் தொகுதியில் வந்து பார்த்தால் அது நன்றாக தெரியவரும். மதறால் இன்பர்மேஷனில் சில டீபார்ட்மென்ட்ஸ் வந்திருக்கின்றன. அதைப் பார்த்து விட்டு தப்பாக அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். இந்த பள்ளிக்கூடத்திற்கு முதியோர்கள் வருகிறார்களா அல்லது வாலிபர்கள் வருகிறார்களா என்பதை நேரில் வந்து பார்க்கவேண்டும். இளைஞர்களுக்குத்தான் அதிகம் இது பிரயோசனப்படுகிறது.”

“இன்னொரு விஷயம், டாக்டர் மேனன் அவர்கள் சொன்னார். அதாவது 12-10 இப்பொழுது நடந்து வரும் Aided பள்ளிக்கூடங்கள் எல்லாம் நன்றாக p.m. நடப்பது இல்லை, அவைகள் ஒழுங்காக இல்லை. என்று அவைகளுக்குக் கொடுக்கும் கிரான்ட் நிறுத்திவிடலாம் என்றும் சொன்னார். Aided பள்ளிக்கூடங்களில் எவ்வளவோ சிறந்த பள்ளிக்கூடங்கள் இருக்கின்றன. நல்ல தேச பக்தியுள்ளவர்கள் திறமையாக நடத்தி வருகிறார்கள். இன்னும் நன்றாக நடக்கக்கூடிய குருகுலங்களும் இருக்கின்றன. அவைகளை வந்து பார்க்கலாம். இந்த மாதிரி சூரேடியாக எல்லா Aided பள்ளிக்கூடங்களுக்கும் கொடுக்கும் கிரான்ட் நிறுத்திவிட வேண்டும் என்று சொன்னால் இந்த பள்ளிக்கூடங்கள் என்னவாகும் என்பதை யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். நல்ல வாழ்க்கை வேண்டுமென்றால் நல்ல குருகுலம் வைத்து அதற்கு மான்யம் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI P. VENKATASIVIAH:—“Mr. Deputy Speaker, Sir, it is said that there is a great increase in the allotment made under the head ‘Education’. It is said that the allotment which was only 3 crores in 1946 has now been increased to about 12 crores. This increase is deceptive because there has been inflation since then. Only the amount of money that is allotted has increased

[Sri P. Venkatasiviah]

[19th July 1952]

but not the real facilities. The increase perhaps might be about $1\frac{1}{2}$ times over the 1946 allotment. Even this allotment has not been properly distributed between the various linguistic areas of the State. Friends on this side of the House have pointed out various defects in the distribution of money to the Universities, secondary schools and elementary schools, for construction of buildings and other things. Only a fourth of the allotment that has been made to the Universities has been granted to the Andhra University. In the matter of technical education, the allotment given to the Andhra University is very small. It is the same in other categories also. The number of colleges, high schools and elementary schools in the Andhra area is very small compared with the Tamil area. From this it will be seen that the Government are following a discriminatory policy. The previous Government followed such a policy and the present Government also are following their footsteps. I ask: why is there this kind of discrimination? I think it is because the Andhra area of this State is treated as a colony or a semi-colony. My Friend on this side remarks that the budget as a whole is similar to that of a colonial country and he is correct. The system of education itself is not similar to the system that obtains in an industrial country or in an advanced country. Even under this system, discrimination is made between different areas because a certain area in this province is more advanced industrially and is more powerful politically.

"The system of education itself is bureaucratic. The Education department is bureaucratic in the matter of direction; inspection and in prescribing text-books. It is anti-national and retrograde. I would give an instance to prove the bureaucracy and redtapism of the Education department. Of course there might be officers who discharge their duties conscientiously but the general feature of the administration of this department is bureaucratic. A teacher of an aided elementary school in my taluk while returning from war service lost his certificate. He applied for a duplicate copy of the certificate to the authorities concerned. He has not yet got it even though it is a year since he applied for it. For nine or ten months he had to go without the grant; he had to serve without pay. During this period what little gold or silver he had, he had to sell to maintain himself. I know he had even sold his metal utensils. After nine months or so he was given the grant that is given to an untrained teacher and a duplicate copy has not yet been given to him. When he made an enquiry in the Director's office he was told that the papers were with the District Educational Officer. When the District Educational Officer was asked, he said that the papers were with the Deputy Inspector and the Deputy Inspector when asked said that he had sent the papers somewhere else. Like that papers go from office to office, from table to table, but the teacher has not yet received his certificate. This is the justice meted out to the teachers! That is how red-tapism is functioning.

"In regard to inspections, the less said the better. Many hon. Members know it. Even the Hon. Minister must have known

19th July 1952] [Sri P. Venkatasiviah]

it before he became a Minister. He knows how inspections are conducted and these inspectors accept bribes when they go on inspection duty.

"Then Sir, I take up the question of text-books. They are not only anti-national but they are also reactionary. Such text-books are prescribed for boys. Some years back when the syllabus for history text-books was revised I had an occasion to go through it. I was glad that the syllabus included subjects regarding the issues that confronted the world to-day. But when I saw the text-book prescribed under that syllabus, Churchill, Mussolini, Hitler, Gandhi, Stalin,—all these people were characterised in the book as great men of the world. It was said in the text-book that Fascism did good to Italy and to Germany and all that, while history has disproved it. Our Prime Minister in the Parliament of India protested and even got angry when Dr. Meghnath Saha said that the India Government was going Fascist.

"Regarding the language question, I must say if our education should be successful and if it is to be really democratic, education must be imparted through the mother tongue.

"The University Commission has recommended that university education should be carried on in the mother tongue and that this change-over should be introduced of course cautiously. Even though five years have elapsed since independence, no action has been taken by the Government to implement this reform." 12-20 p.m.

SRI V. K. KANNAN:—"கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தச் சபைமுன் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் கல்வி மானியத்தைப்பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

"நம் ராஜ்யத்தில் சுமார் நூற்றுக்கு 18 ரூய் வீதம் கல்விக்காக ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். அந்தத் தொகையை அதிகப்படுத்துவது நல்லது. இந்த ராஜ்யத்தின் பண நெருக்கடியின் காரணமாக, இப்பொழுது கோரப்பட்டிருக்கும் மானியத்தை நான் அரை மனதுடன் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். மற்ற துறைகளில் செலவிடப்படும் பணத்தைச் சிக்கனப்படுத்தி, பணத்தை மீதப்படுத்தி, கல்விக்காக அதிகமான பணத்தைச் செலவழிப்பது மிகவும் நல்லது.

"மதுவிலக்கு வேண்டுமா வேண்டாமா என்பதைப் பற்றி நாம் இங்கே விவாதித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தோம். மதுவிலக்கு விஷயத்தைப்பற்றி நாம் முடிவு செய்யாதவிட ஜனங்களுக்கு கல்வி வசதி அளித்தால், அவர்களே அதற்கு முடிவு கொடுத்துவிடுவார்கள். ஆகையால், அதிகமான பணத்தைக் கல்விக்காகச் செலவு செய்து, மக்களிடையே கல்வியைப் பரப்ப வேண்டியது மிக அவசியமானதும் அசாத்தியமானதும் ஆகுமென்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

"கல்வி யாருக்குத் தேவை? மதுவை யார் குடிக்கிறார்களோ அவர்களுக்குத்தான் கல்வி அவசியம். பாமரமக்கள்தான், படிப்பில்லாத காரணத்தால் மதுவைக் குடித்துவிட்டு தங்களைக் கெடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். குடிப்பழக்கத்திலிருந்து பாமரமக்களை விடுவிக்கவேண்டுமானால், அவர்களுக்கு கல்வியறிவு மிக மிக அவசியம். அவர்களுக்கு கல்வியறிக்க சர்க்கார் மிகவும் சிரத்தையெடுத்துக்கொண்டு ஒரு பெரிய காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும். அதைச் செய்யாமற்போனால் பயனற்றுப்போய்விடுகிறது.

"குடிப்பவர்கள் பிற்பட்டச் சமூகத்தினர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ராஜ்ய சர்க்கார் சலுகை அளிப்பதில்லை. காரணம் தற்போதைய சட்டப்படி பேதமை பாராது எல்லா சமூகமும் முற்போக்கு அடைந்திருந்தால் சரி. பெரும்பகுதியான மக்கள் பிற்போக்காக இருக்கும்போது,

[Sri V. K. Kannan]

[19th July 1952]

பேதமை பாராமல் எல்லோருக்கும் ஒரேமாதிரி சலுகை இருக்கவேண்டுமென்று சொன்னால், முற்போக்கு சமூகம் முற்பாக்கில் சென்றுகொண்டேயிருக்கும், பிற்போக்கு சமூகம் பிற்பாக்கிலேயே இருந்துகொண்டிருந்து, கடைசியில் கடினமடைந்துவிடும். ஆகையால், குறைந்தது 10 வருஷமாவது பிற்போக்கு சமூகத்தினருக்கு வேண்டிய சலுகையளித்து, முற்போக்குக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டால், பேதமை இல்லாமல் இருக்கும். வருமானவாரியலிருந்தும் கூக வரியிலிருந்தும் மாகாண சர்க்காருக்கு ஒரு பகுதி கிடைப்பதற்கு சிளர்ச்சி செய்துவருவதுபோல மத்திய சர்க்கார் சட்டத்தில் தகுந்த மாறுதல் ஏற்படுத்தி, பிற்பட்ட மக்களை முன்னுக்குக் கொண்டுவருவதற்கு அரசாங்கம் வகை தேடுவார்களென்று நம்புகிறேன்.

“ஜில்லா போர்டில் வேலைசெய்யும் உபாத்தியாயர்களுக்குக் காலாகாலத்தில் சம்பளம் கொடுக்கப்படுவதில்லை. அவர்களுக்குக் கொடுப்பதே குறைந்த சம்பளம். அந்தச் சம்பளமும் காலம் தவறி கொடுக்கப்படுகிறது. ஆகையால், ஆரம்ப ஆசிரியர்களின் சம்பளத்தை உயர்த்துவதோடு மட்டுமல்லாமல், அவர்களுக்கு காலாகாலத்திலும் கிடைக்கச் செய்யுமாறு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“உபாத்தியாயர்கள் குறைந்தபட்சம் S.S.L.C.-யாவது படித்திருந்தால் தான் பிள்ளைகளுக்குத் தகவடி பாடம் சொல்லக்கொடுக்கமுடியும். வடாற்காட்டில் ஜில்லா போர்டு ஸ்கூல் இல்லை. சில கிராமங்களில் பள்ளிக்கூடம் வைப்பதற்கு இடம் பாதது, ஜில்லா போர்டு செல்லில் சிறிய தொகையில் கட்டிடம் கட்டி, கிராமத்தில் வசிக்கும் பிள்ளைகளுக்கு வசதி செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“ஏற்கனவே பேசிய சில அங்கத்தினர்கள், பிள்ளைகள் சரியாகப் படிக்கவில்லையென்றும், அதற்குக் காரணம் உபாத்தியாயர்கள் சரியாக இல்லாததுதான் என்றும், அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் சம்பளம் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது என்றும் சொன்னார்கள். B.A., L.F. படித்துவிட்டு ஜில்லா போர்டு பள்ளிக்கூடங்களில் வேலைபார்க்கும் உபாத்தியாயர்களுக்குச் சம்பளம் குறைவாக இருக்கிறது. அரசாங்கத்தில் வேலை செய்யும் ப்யூன்கள் கூட குறைந்தது ரூ. 40, 45 மாதச் சம்பளம் வாங்குகிறார்கள். ஆனால் ஆரம்பப்பள்ளிகளில் வேலைபார்க்கும் உபாத்தியாயர்களுக்கு ப்யூன் சம்பளத்தைவிடக் குறைவாக கொடுக்கப்படுகிறது. உபாத்தியாயர்கள் சம்பளத்தை தகுந்தபடி உயர்த்தினால்தான் பிள்ளைகளுக்குச் சாவர படிப்பு சொல்லிக் கொடுக்கமுடியுமென்று தெரிவித்துக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சு முடித்துக்கொள்கிறேன்.”

* SRI N. GOPALA MENON :—“Mr. Deputy Speaker, Sir, within the few minutes that are allowed to me, I cannot cover the various aspects of education that are comprised in this Demand. I would therefore confine myself only to primary education. I do not find any appreciable increase in the provision for primary education. Yesterday, hon. Members referred to Article 45 of our Constitution which states that within a period of ten years we should provide free and compulsory education for all children under 14 years. Is it a mere dream which cannot be realized or is it such a thing which we cannot accomplish within the period specified in the Constitution? From the pace of educational progress we are having now in this country, particularly in the field of primary education, I think it will not be possible for us to give free and compulsory primary education to all children under 14 years of age even within 50 years. It may take several decades if the pace of progress is not increased. The educational policy of the Government during the last few years has been a policy of vacillation, hesitancy and indecision. Unless the Government take upon themselves in right earnest the duty of educating all our

19th July 1952] [Sri N. Gopala Menon]

children under 14 years of age in some way or other, I am afraid it may not be possible for us to complete it within the period specified in the Constitution. Sir, it is said that financial considerations stand in the way of the Government starting more schools and providing them with buildings, equipment, etc. Education must be placed in the forefront of our national reconstruction and we must be able to provide the largest amount possible for the educational progress of the country, for it is one of the main duties of the Government to eradicate illiteracy from this country. Sir, the wealth of a country is not so much its national resources, its great rivers, fertile lands, huge mountains and mines underneath, but it is its people that constitute the wealth of the nation. What is the use of big rivers and fertile soil if there is not the human endeavour which can harness the rivers to productive use? Therefore, the main consideration is the prosperity and well-being of the people that constitute the nation. The one thing that we can do for the well-being of the nation is to give education to the people. There is very little difference between an animal and a man, if we take away from the man all the education and cleverness that he possesses. Therefore, if we are to be a great nation, as we claim to be, and if we are to be in the vanguard of national progress, we must see that all our children who constitute the future generations are educated properly. For this purpose, even if there is financial stringency we have to shape our finances in such a way that it will be possible for us to provide education for all our children. We are, I am afraid, aping too much the western methods. If we want to open a school in a village, we are asking the Public Works Department to tell us what a school building would cost and the enormous sum that is estimated by them makes us shiver"

12-30
P.M.

IV.—PRESENCE OF SPECIAL BRANCH POLICE IN THE HOUSE.

* SRI T. NAGI REDDI :—" On a point of order, Sir. I would like to know whether the Press Gallery can be used by Sergeants and others who are not members of the Press and whether they can sit down and take notes without the permission of either the House or the Speaker. I would like to know from the Chair whether such a thing is not happening today in this House. If it is happening, I would like to know what action the Chair proposes to take and I also ask for a guarantee that such a thing will not be allowed in future."

DEPUTY SPEAKER :—" I shall guarantee that such things do not happen hereafter."

* SRI T. NAGI REDDI :—" I would like to know, Sir, whether such a thing is not happening today and whether the Hon. Deputy Speaker would like to find out now whether all the people in the Press Gallery are the accredited representatives of the Press. Sir, I would like you to note that we had already raised this question previously, but today we have definitely pointed out to you the very person who has been using this Assembly for a purpose for which it is not intended. I would have liked the